

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om rettens pleje.

(Vidner m. m.).

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 8. april 1965.*)

§ 1.

I lov om rettens pleje, jfr. lovbekendtgørelse nr. 286 af 1. juli 1963, foretages følgende ændringer:

1. § 11, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Landsretten kan bestemme, at retten skal sættes uden for det sædvanlige tingsted.“

2. I § 16 indsættes som nyt stk. 4:

„Stk. 4. Endvidere kan der, hvor omstændighederne taler derfor, af rettens præsidet meddeles andre dertil egnede personer bemyndigelse til at udføre foged- og skifteforretninger eller dele heraf, for så vidt der ikke derved bliver spørgsmål om afgørelse af tvistigheder.“

3. § 19, stk. 5, affattes således:

„Stk. 5. Reglen i § 11, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på underretterne.“

4. I § 29, stk. 3, tilføjes efter „krænkelse“: „herunder når forklaring skal afgives om forretnings- eller driftshemmeligheder“.

5. I § 29, stk. 4, nr. 1, 1. pkt., tilføjes efter „krænkelse“: „herunder når forklaring skal afgives om forretnings- eller driftshemmeligheder.“

6. § 121, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

„Justitsministeren bestemmer i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt udøvelse af advokatvirksomhed kan forenes med ansættelse i det offentlige tjeneste i øvrigt.“

7. I § 149, stk. 3, udgår: „og som forud tages i ed“.

8. I § 153, stk. 2, nr. 2, ændres „§ 177, jfr. § 189“ til: „§ 178“.

9. Kapitel 18 affattes således:

„Kapitel 18.

Vidner.

§ 168. Enhver har med de i loven fastsatte undtagelser pligt til at afgive forklaring for retten som vidne.

§ 169. Tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt eller dermed ligestillet hverv, må ikke uden samtykke af vedkommende myndighed afkræves vidneforklaring om forhold, med hensyn til hvilke der i det offentliges interesse påhviler dem tavshedspligt. For medlemmer af folketinget kræves samtykke af tingets formand og vedkommende minister.

Stk. 2. Nægtes samtykke, kan retten, såfremt forklaringens afgivelse findes at være af afgørende betydning for sagens udfald, pålægge vedkommende myndighed over for retten at redegøre for grundene til nægtelsen. Finder retten herefter, at hensynet til hemmeligholdelse bør vige for hensynet til sagens oplysning, kan den bestemme, at vidneforklaring skal afgives. Dette gælder dog ikke, hvis nægtelsen er begrundet med hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter.

§ 170. Mod dens ønske, som har krav på hemmeligholdelse, må vidneforklaring ikke